

Såg mig min hjertans Bror, om icke denne plan är riktig, och in-
hämta äfwen härom någon af mine hedertlige Siågtingars tankar. Jag
är rätt bekymrad och i synnerhet min Hustru om denne saken? Gud
nåde den som har Barn och enwis Hustru. Skulle min Bror emot all
förmodan icke om händer så de härutinnan omnämde författningar, så
blir jag aldeles willrådlig om min Sons befordran i framtiden, som da-
geligen skyndar på en tiltagande ålder af Aderton år. Ja! Gud gifwe
min Son lycka. Näst min och min K. Hustrus wördnad hos Hans Ex-
cellence etc.

VI. VI.

P. S. Här talas allmänt om det så kallade Plomgrenska och
Lundinska Concours-målet, samt Präste-Ständets Enke- och Pupill-
Casas besvär öfwer Hof-Rättens dom. Uti hwilket förre Hans Maj:t
skal warit af särskilt mening och dock underskriswit, som tydeligen skal
ädagalägga Lagarnes helgd och den största Råd och Rättwisa, samt
at Präst-Casan, som tappat både hos Magistrat och Hofrätten, wun-
nit hos Kongl. Maj:t. Alla som härom tala och läst de tryckte Hand-
lingar, utgjuta 1000:de tals wälsignelser öfwer vår nådige Konungs
rättwisa, som i det sednare målet i synnerhet skal skydda många fattiga Enkor
och Faderlösa Barn ifrån et ganska swårt öde. Den Högste uppehålle
Hans Maj:t wid hälsa och krafter, at kunna alltid sielf pröfwa sine fat-
tige undersättares rätt, så skal fördubblade wälsignelser och glädje-rop
oafbrutit höras i alla Landsändar. Jag önskade at få läsa desse Handlingar.

Reflexioner (*)

Om man förtjensten sielf fick wäga,
Den skulle blifwa tung som bly;
En halflård tror sig den at äga,
Af mycket aräl och hufwudbry;
En liten Pilt wid Stadens Rätter,
Som ger sig namn af Secreter,
På gatan smuts omtring sig sprätter,
Doch alla öfwer axeln ser.

En

(*) Insändt. — Auctor bör förlåta, då han så lätt begriper orsaken, hwarstör
jag ändrat något ord här och där, och jag förbehåller mig at ej blifwa glömd
af den som skrifer så wacker och med så mycket esprit.

En Krigsman med sin Pif och Wårja;
 Jubillar sig at wara stor,
 Han kan sig roa med at swårja,
 Och alt hans mod i munnen bor;
 I lättja tår han sina dagar,
 Bland Rånnet kan han segra bäst,
 Han sen på snapp belöning klagat,
 Och önskar at han blifwit Präst.

Uf ädel börd en annan stryter;
 At han förtjenar Frans frans;
 Om wett och snille honom tryter,
 Så är han qwick i spel och dans;
 Bland Rånnet han det Loford finner,
 Ut wara wacker, wänlig, öm,
 Han segrar uppå segrar winner,
 Det är förtjenst, det är beröm . . .

En Doctors hatt är ock en åra;
 För den sig tror at wara lård,
 Och den som får en sådan båra,
 Han tror sig strax sin åra wård;
 Den lärdom kan ej mycket wåga,
 Som gunst och lycka kröna wil,
 Den lott för neslig är at åga,
 Som blott hör Parasiter til.

Hwem som belöning skal utdela,
 Han måte dygd med lika mått!
 Ly wet! med slit at håri fela,
 Det är et mycket större brott;
 När du förtjensten tänker wåga,
 All ynnest då å fido sätt;
 Förtjenst och dygd bör wigten åga;
 För lyckans tyngd och bördens rätt.

Kungörelse.

Prenumerations- Sedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd.
 Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schilde, i hwars Contoir
 wid Ribbarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 rsl.

— No 13 utgifwes nästa Tidag den 1 Maji.

— Stockholm Tryckt i Kumblińska Tryckeriet 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 13.

Stockholm, den 1 Maji 1781.

Högwälsborne Herr Baron, President och Commendeur
af Kongl. Maj:ts Nordstjerne=Orden,

Så och

Hög- och Wälsborne Herrar, Herr Vice President, Herrar Hof=Rätts=
Råd och Herrar Assessorer!

Jag anhåller härigenom ödmjukast, det täcktes Dit. låta utsärda offenz=
telig Stämning å samtelige mine Respective Herrar Borgensärer, för
at, til deras förnöjande få affstå all min egendom, och sedan ifrån deras
widare tiltal warda fri: Til hwilken ända jag har den äran, at härjämte
bifoga Förteckning på allt hwad jag äger och hafwer at fordra, Lit. A;
såsom och uppå all min gäld, Lit. B. Skolandes jag ytterligare uppgifwa
allt, hwad som kunnat komma mig ur minnet.

Således torde jag, för at winna detta sökte beneficium cessionis bono=
rum, tilswidare icke behöfwa, så aldeles omständeligen och utförligen uppgif=
wa, utan endast nämna de skäl, jag til denna ödmjukaste ansöknings äger:
de bestå hwarcken i Eidswådor eller Skepps=brott. Jag har aldrig ärfst nå=
got; ty min Salig Fader war Officerare i Högst Salig Konung Carl
den XII:s tid; utan de bestå däruti: at, sedan jag igenom en tjenstetid af
25 År, Krigs=saror och blesurer, gjordt mig förtjent, har jag til hwarje
grads erhållande betalt de den tiden befalte Accorder til en Summa af
22500 D:r R:r mynt. Att wid den, för Swea Rike, så ofskattbara Revo=
lutionen i Finland, År 1772. (därtill jag war et medel) förlora i bråd=
skan och förstördes flere af mina Meubler och egendom, då jag med Rege=
mentet affglade från Sweaborg, och blef gwar = Commenderad i Stock=
holm som Strabs=Capitain: At jag i flere År varit så sjuk och sängliggande,
det

det Medicamenter och Skötsel bidragit anseentligen till min Skuld: at, sedan jag först År 1774 erhållit et Compagnie i Kongl. Slemmingiske Regimentet, har jag, tills År 1780, med Recapitulanter inatt närmare 200 man, och sluteligen: at jag, efter des i stånd sättande, wärdigt Konningens tjenst, (sedan jag blifwit Premier Major med 500 Riksdalers Årlig och laglig revenue) måste, för en beskylning, som Riksförordare, enligt Herr Sversten, Commendanten och Riddaren Berners skrifteligen hållne tal, som til trycket är befordrat, rymma Land och Nille, uppehålla mig på den dyraste ort, innan jag erhålt Hans Kongl. Majestäts Allernådigaste Beside-Bref, då emedlertid mina saker och hwad mig tillhörde, utlastades af Herr Sversten och Riddaren Berners Swåger, Herr Baron, Sverste-Lieutenanten och Riddaren Stackelberg, som intog mina rum, och följakteligen til en del förlorades: At jag på 3:de Året warit utan lön och Compagniers disposition, uppehållit mig i Stockholm, fördt rättegång och utlöst de märkwärdigaste protocoeller, samt ändreligen, igenom Kongl. Maj:ts Aldranådigaste Dom, aflämnat Tjenst och Compagnie til Lieutenanten af Kongl. Lif-Gardet, Wälborne Herr von Heland, som där war den äldste til Capitain: At jag gjordt underdånig ansöknung, at, såsom blefverad, enligt Förordningar, utgå mine Record-summor utur Armeens Pensions-Cassa; men ej ännu fådt Aldranådigaste Utslag.

Om, efter detta, finnes en Borgenär, som icke ömar, som icke finner desse skäl gällande, stige han fram, och, då jag förlorat allt, tage han det sidsa, min personliga frihet; men, då mine Respective Herrar Borgenärer äro Folk af Heder och Åra, då de äga et hjerta, som ej hör willdjur, utan menniskor til, så bönsfaller och hoppas jag, at de lämna mig den, för at i lugn, på min höga ålder, så fortsätta mit Dagblad, den Wälsignade Tryckfriheten, som jag igenom Nationens medlidande och ädelmod, har hopp, at debitera i så stor quantite, at jag årligen kan afbetala något, och ändreligen all min skuld.

Med wördnad framhårdar

Tit.

Ödmjukaste tjenare.
P. Lund.

En lika lydande Inlaga har jag til Höghlöfliche Kongl. Swea Håf: Rätts d. 9:de uti denne månad ingifwit, enligt mig meddelte Protocolls utdrag af samma Datum.

Lund.

Samtal emellan twenne Sockneboer, som efter flere års stils-
måsa, åter sett hwarandra (*).

Kalle: God dag Jöfse, det är långesedan wi taltres wid; huru står
det til med dig?

Jöfse: Tack, som frågar, det riswer å och står i backen; men det är län-
ge sedan jag såg dig; hwar har du varit så länge?

Kalle: Jo, du må tro, jag har råkat på et godt Herrskap, och där
har jag tjent nu i 20 år.

Jöfse: Är du ännu i tjenst? så måtte det wara underligt bruk där, ty mit
Herrskap, som jag tjänar hos, wil icke gerna se eller höra talas
om så gammal stut, som du är.

Kalle: Hå! din fjoller, hur talar du? mit Herrskap tycker gamka wäl
om allswarsamt, stadigt och förståndigt folk, samt lönar dem rätt wäl.

Jöfse: Jag kan säga, at det är ändå rätt underligt hos ert med den
gamla Sientrian; nej, tacka wil jag hos oss, där är all gammalt grål
bortlagt, och wi som unga äro, wi ha de bästa dagar; knapt må
någon gammal wresig man understå sig, at tala oss til.

Kalle: Du kåre Bror, du talar ^{so} opp åt wäggarne, at jag icke kån-
ner igen min födelse ort; jag mins när jag war wid dina år, och in-
nan jag gaf mig bort, at dit nådiga Herrskap hade inga andra än sta-
digt och moget folk i tjenst, men barnen bruktes endast at löpa ärene
den, på samma sätt, som hos mit Herrskap brukas.

Jöfse: Ja, det är sant, så har jag hört Far tala; men det war en be-
svärslig tid för ungdomen i Fars och Farsars tid, ty då måste ung-
domen lyda de gamle, och icke understå sig at påcka på något, förr än
den wisat dugtiga prof på hwad den kunde göra och uträtta med besked; ha-
de jag då varit til, så hade wist mit göra blifwit at wakta gäsungar, i
stället för jag nu flugit up med hönsen långt öfwer dig och dina jämnåri-
ga, min Bror. Tänk, om du wiste hwem jag är.

Kalle: Förlåt mig, Herr Bror, kanske Sibille Spådom nu slagit in;
men utan skämt, hwem skulle kåra Bror nu wara?

Jöfse: Jag skal berättas dig, at jag är uti synnerlig Nåd hos mitt
Herrskap, och jag är ^{so}, samt kan uträtta mycket.

Kalle: Hå bewars! är det möjeligt, at Herr Bror kan förestå den wig-
tiga Syslan, som hos mitt Herrskap endast är förbehållen en stadig,

(*) Inskändt.

mogen och ärfaren Man, då jag, med löf at säga, tycker Herr Brox ännu wara så okunnig och oförfaren, at han knapt med heder skulle kunna wara det jag är hos mit Herrskap.

Jöfse: Sakta, sakta, min Bror, wet hwad du säger; jag, på mit Herrskaps wägnar, tål icke sådant prat.

Kalle: Nå, nå, Herr Bror, wi få talas wid i förtroende, utan at förtröna Ett Herrskap; mit Herrskap tåler gerna bekedeliga Sanningar, och mycket ondt på Godset förekommes derigenom. Men huru kan icke all ting ombytas?

Jöfse: Ja, däruti har du rätt, at all ting kan ombytas, och däruti ligger just förträffeligheten; ty at låta bero wid de gamlas allswarsamma ordningar och stic, är ingen heder; men at påfinna och inrätta i deras ställe något nytt, det betyder mera.

Kalle: Intet wil jag skryta om mit Herrskaps nymodigheter, ty där finnas inga af det slaget, utan hushållar mit Herrskap på det sättet: at ingen af folket må understå sig framkomma med någon ofanning: inga råttare eller andra berjenter, må förslåmpa någon: ingen wägar begära någon tjenst, andra ett försång: än mindre må någon oförtjent taga brodet ifrån en äldre och mera förtjent, utan alla njuta i rolighet och lugn lika rätt och Nåd, när deras tid kommer. Men allsammans beror därpå, at Herrskapet håller sig ofötruttet, at sielf höra, se och göra.

Jöfse: Jag wälar icke längre höra dit fladder, ej heller har jag tid; se, nu kommer min hårfrisör; far wäl min wän.

Kalle: Ja så, farwäl Herr Bror; men et ord:

Jöfse: Förarga mig icke längre, jag går mina färde.

Kalle: (sär sig sielf) Jag borde förargas öfwer min narraktige Sofnebo, om jag icke säge förut des ofärd; ty hans Herrskap kommer nog en gång under fund om intet alt går så snörrätt, och sanningen at säga, lär här på jorden intet kunna gå annorlunda.

Kungörelse.

Prenumerations Seblar med Auctors namn, och Sigill erhålles emot En Riksd. Specie för 100:de Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir wid Riddarhusstorget dese Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r. s.

N:o 14 utgifwes nästa Fredag den 4 Maji.

Stockholm, Tryckt i Kamblinstra Tryckeriet, 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 14.

Stockholm, den 4 Maji, 1781.

Sändelse.

Smickrare stiga med sina Anor ända ifrån at Öfwerhet och Samhäl-
hällen invättades, och således äro nästan lika gamla med Werlden.
Wid Philippi Hof i Grefeland, säger Historien of, war en hisse-
lig swärm, som alla trodde etablera sin höjd och sin lycka på andra Men-
niskors fall; långt ifrån at tala til det bästa, at uttyda på den goda si-
dan, at öfvertala sin Herre til Nättnisa, Nåd och Mildhet, gjorde de
Chorus at försmåda; knapt hade en Medborgare, en Undersåre, begått
et fel, ofskiljaktigt äfwen ifrån den dygdigaste, den redligaste, förr än det
i deras ögon blef et brott, som aldrig borde förlätas; de målade
denne olycklige i sin Konungs ögon för en wäldswärkare, en freds-för-
störare; at exempel borde statueras; at Riks-kroppen borde äderlätas;
men den ädelmodige Monarken, hvars Snille war mycket för stort, at
antaga så blodiga tankesätt, och hvars Hjerta war mycket för godt at
gilla dem, swarade: „Hof-mån! Ni bedragen Eder! Konungar hafwa
„helt andra medel at winna sit Folks och äfwen hwar enda Persons
„kärlek och förundran; huru låte blir det icke desse Herdar, at återbrin-
„ga en wilssefarande af hjorden? — Denne, som Ni anfören såsom et
„mål för min onåd, skal jag förlåta; jag skal göra honom en wälgär-
„ning, wärdig mit hjerta och min magt; han har ej förtjent at blifwa
„så bortglömd, och jag lär intet bedraga mig, at den samma, då han
„erkänner min godhet, skal desto snarare betala denna erkänslan, och jag
„samt Riket återfå i honom en nitist och dygdig Medlem. — Annu en
„gång begripen Hof-mån! At om en Konung intet blir tilbeden af sit
„Folk, är det Eder skuld, som aldrig gifwen honom upriktiga Nåd;
„som aldrig sägen honom sanningen, utan döljen den för edra egennt-
„tiga

